

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

Οι περιέργοι δεσφρονί τών κατέργων του Ντάρτμουρ. Η άπα ταδικου. Τό πλουσιοπαρχε πρόγευμα ενός Ρώσου ενγκλημα Πρέπει νά καταργηθή

θεία ενός μελλοθανάτου. Τά δύο μπιφτέκια ενός τραγικού κα- τειν. Η μεταμέρφωσις ενός συζυγοκτόνου σέ τιμιο έμπορο. ή ποινη του θανάτου, κτλ.

ΠΕΙΡΕΣ φορές είχα επιθυήσει νά γράψω τις αναμνήσεις μου άπ' τις Άγγλικές φυλακές, μα ποτέ δέν εύρισκα μιάν άφορμή ή την κατάλληλη εύκαιρία. Σήμερα όμως, πού όλες ή Άγγλικές έφημερίδες ζητούν νά καταργηθή κατά ή ποινη του θανάτου, νομίζω ότι δέν θά'είνε άσκοπο νά σας άφηγηθώ μερικές σηνές και μερικά περιστατικά άπ' τη ζωή των καταδικών.

Άς άρχίσω από τά κάτεργα του Ντάρτμουρ. Έκει πέρα, όταν ανέλαβα τη διεύθυνσί τους, ήπρχαν μερικοί καταδίκαι, στους οποίους είχε χωρισθεί ή ποινη του θανάτου. Όλοι τους σχεδόν ήσαν κοινοί δολοφόνοι κ' ή δημοφύλακες τους έπρόσεχαν άγριοντα, γιατί φοβόντουσαν τη δραστηριότητά τους. Δέν τους άφηναν λοιπόν ποτέ νά δουλεύουν έξω από τη φυλακή. Έγώ όμως, όταν εγκαταστάθηκα στην καινούργια θέσι μου, συλλογίσθηκα άμέσως νά χρησιμοποιήσω αυτούς τους καταδικούς σέ διάφορες δουλειές, σέ μιá άργεσιάνη, και διάλεξα μερικούς πού είχαν καλή διαγωγή. Οι φύλακες, βέβαια, μ' άδειώσαν τρελλό και βιάστηκαν νά μου έξηγήσουν ότι πολύ λίγο από τους καταδικούς θά ξαναγράφαν στη φυλακή. Μα είχαν άδικο, γιατί όταν ανέλαβα με δική μου εγγύηση όλους αυτούς τους δολοφόνους και τους άπασχόλησα στην περιποίησι της άργεσιάνης, είδα κατάπληκτος ότι όλοι τους εύρισκαν έξαιρετική εύχαριστήσι σ' αυτές τις δουλειές κ' ότι κανείς τους, άν κ' ό περιορισμός ήταν μεγάλος, δέν συλλογίσθηζε ούτε μιá στιγμή νά δραστηρευθή... Γιατί άραγε; Ένοιωθαν μιá τόσο μεγάλη εγγνωμοσύνη για τη ζωή πού τους είχαν κάνει, ώστε νά μη τολμούν νά φανούν ανάξιοι της, ή μήπως είχαν άπαρηνθεί κατά τον κόσμο και προτιμούσαν την άπομόνωσι της φυλακής; Ποιός ξέρει... Ό άνθρωπος δέν εινε ποτέ άόλοτα κακός.

Έχω τη γνώμη ότι γίνεται κακός από μερικές μοιραίες περιστάσεις. Μπορώ νά φέρω άπειρα παραδείγματα δολοφόνων, πού γλύτωσαν από την άγχώνη κ' ή όποιοι, όχι μόνο έδειξαν μιá ύποδειγματική ζωή στη φυλακή, αλλά και καθάρωσαν νά βγούν ύστερ' από μερικά χρόνια από αυτήν και νά ζήσουν ήσυχα, σάν έντιμοι και καλοί οικογενειαρχές.

Η ποινη του θανάτου «ή άγγώνη», δέν κάνει τον καταδικο νά ίσοφρή κ' είνε κ' αυτή γρηγορή, όσο και κάθε άλλη μέθοδος. Μιá θανατική εκτέλεσις, όστόσο, είνε ή πιο κωραστική δουλειά πού υπάρχει για τους Ιταλλήους της φυλακής.

Ό υπόδικος περιμένει καμιά φορά επί πολλούς μήνες τη δίχη του. Φοράει τά δικά του ρούχα και δέχεται κάθε ήμέρα τις επισκέψεις των συγγενών του και του δικηγόρου του. Οι υπάλληλοι της φυλακής του δίνουν συμβουλές για την ύπεράσπισί του, πηγαίνουν μαζί του στό δικαστήριο την ήμέρα της δίχης και τον συνοδεύουν πάρα πίσω, για νά τον έτοιμάσουν σ' ό,τι τον περιμένει.

Όλον αυτόν τον καιρό ό υπόδικος γίνεται συμπαιθικός, με μιá παράξενη άλλαγή στό χαρακτήρα του, πού προσφέρει κατάπληξη. Ξεχνάει τον παλιό έαυτό του και περιμένει καρτερικά την ήμέρα της δίχης του. Έπειτα, μετά την άπόφασιν, πού πολλές φορές είνε άδυσώπητη, γίνεται άκόμα πιο ήσυχος και πιο συμπαιθικός.

Ένας από τους καταδικούς αυτούς ήταν κ' ό Τζέιμς Όκκλυ, ένας τζόκευ του Λαγκσάου, πού είχε σκοτώσει ένα συνάδελφό του, άάνω σέ μιá φιλονεικία. Ό Τζέιμς Όκκλυ λοιπόν είχε καταδικασθεί σέ θάνατο και περιέμενε την ήμέρα της εκτέλεσώς του. Έξαινή την έποχη μόνο ό ύπουργός των Έσωτερικών είχε τό δικαίωμα νά δίνη χάρι. Ό μελλοθάνατος όμως δέν είχε τίποτε τό ελαφρογικό, παρά μόνο τη νεαρή ήμερία του. Μα κ' αυτό ήταν άρκέτο για νά τον σώσει από την άγχώνη... Καί τρεις ήμέρες πριν από τον προσδιορισμό της εκτέλεσώς, χάρις στις ενέ-

ργειες πού έγιναν σχετικώς, ό ταχυρόμοις του έφερε στη φυλακή τό έγγραφο της χάριτος. Έγώ τότε πήγα άμέσως για νά του άνακοινώσω αυτή τη χαριστική είδησι. Ό τζόκευ έμενε σ' ένα ενούργωρο κελλί, με σιδερένια πόρτα. Μαζύ του, ήμέρα και νύχτα, έμεναν δυο φύλακες για νά τον προσέχουν.

—Σάς φέρνω μιá καλή είδησι! του είπα, όταν πήγαινα στό κελλί του.

—Άλήθεια, κύριε; Έκανε ό τζόκευ άτάραχος.

—Η καταδίκη σας σέ θάνατο μετετράχη σέ ισούδια δεσμά...

—Ό Τζέιμς Όκκλυ έγινε κατακόκκινος, μα δέν έλεγε τίποτα.

—Δέν είσατε λοιπόν εύχαριστήμένος; Τόν ρώτησα.

—Ω, είμαι πολύ εύχαριστήμένος! Μου άπάντησε με τό ίδιο ήσυχο ύφος του.

Ό καταδικος αυτός μου έμεινε άξέχαστος κ' είμαι βέβαιος ότι άν έφερε άκριβώς έκείνη τη στιγμή από τη φυλακή, θά γινόταν ό πιο καλός κ' ό πιο τιμιος άνθρωπος του κόσμου.

Μιά άλλη φορά, στό Νορθάμπτον, ή εκτέλεσις ενός καταδικού είχε όρισθεί για τις εννιά ή ώρα τό πρωι. Είκοσι λοιπόν λεπτά πριν από τη μοιραία ώρα, μπήκα στό κελλί του, νομίζοντας ότι θά βρεθώ μπροστά σ' έναν πανικόβλητο και τρομοκρατημένο άνθρωπο. Ό μελλοθάνατος όμως είχε μιá απάθεια κ' ένα τέτοιο ύφος, σάν νά ήταν εντελώς ήσυχος. Δέν συλλογίζταν διόλου την τραγική τύχη του. Καθόταν μπροστά σ' ένα τραπέζι και καταβρόχθιζε, με μιá τρομερή όρεξη, ένα τεράστιο μπιφτέκι με κρομμύδια!

Κι' όστόσο, δέν θά ζούσε άκόμα παρά μόνο δέκα λεπτά.

—Όταν έφαγε τό μπιφτέκι του, έσπρωξε τό πιάτο του και φώναξε:

—Άκόμα έίλο ένα πιάτο, παρακαλώ!...

Μπορούσαμε νά του τό άρνηθούμε; Άναγκάστηκε νά περιμένω με ζομία δέκα λεπτά για νά καταβροχθίση και τό δεύτερο μπιφτέκι του και νά του άνακοινώσω ύστερα την άπατήσι του νόμου...

Ό καταδικος, άτάραχος όπως πρῶτα, με κόνταξε μιá στιγμή στο μάτι κ' έπειτα ψιθύρισε:

—Μά τό περιμένα αυτό. Και ξέρετε; Δέν παραιτινέμαι καθόλου.

Αυτή ή τρομακτική απάθειά του μου είχε κάνει τόση εντύπωσι, ώστε όταν, ύστερα από μερικά χρόνια, έτιχε νά παρακολουθήσω στο Παρίσι τις τελευταίες στιγμές ενός Ρώσου καταδικού, τόν θυμήθηκα άμέσως.

Ό Ρώσος κατάδικος, πού είχα διή στό Παρίσι, σέ μιá έπισκεψή μου τότε στις Γαλλικές φυλακές, ήταν ένας από τους τρομερότεροι δολοφόνους έκείνης της έποχής. Από την ήμέρα όμως πού είχε κλειστεί στη φυλακή και περιέμενε τό τέλος του, είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Έγραφε τρυφερά γράμματα στη φίλη του, διάβαζε ήσυχος τις έφημερίδες και τό πρωι της εκτέλεσώς του ζήτησε νά του παραθε-

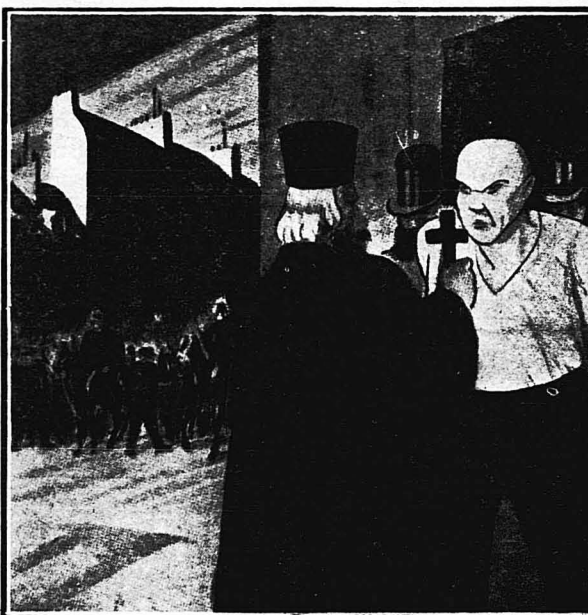
σουν ένα πλουσιολάροχο πρόγευμα. Ό μελλοθάνατος τό καταβρόχθισε σιωπηλός, ήπιε μιá μοτιάλλα κρασί, ζήτησε άκόμα άλλη μιá κ' έπειτα σπρώθηκε κ' εύχαριστήσε με άπλότητα τους φύλακές του.

Δέκα λεπτά άργότερα ό κατάδικος κ' ό έφημέριος της Ρωσικής εκκλησίας ήσαν μπροστά στη λαμπιτόμω... Και σέ λίγο τό κεφάλι του είχε κοπεί!...

Στό Νορθάμπτον πάλιν γνώρισά τον περίφημο Λούις Στῶντον, έναν από τους δολοφόνους της Χάρμπερ Μπιούτερ - Φίλντ, του τραγικού θύματος της αίποθέσεως Πιντς, πού είχε άναστατώσει κατά τό 1907 ή λούληξη την Άγγλία.

Ό Λούις Στῶντον, υπάλληλος σ' ένα μεσιτικό γραφείο, είχε γνωρίσει μιá άμορφη γυναίκα, την Χάρμπετ Μπιούτερ - Φίλντ, πού είχε πρῶτα 3.000 λίρες. Ό Στῶντον, λοιπόν, πού ήταν άπένταρος, είδα ότι ήταν μιá πρώτης τάξεως εύκαιρία για νά βάλη στό χέρι την περιουσία της. Άρχισε νά την ποικροκλή με τις έρωτικές έξρημογίες σεις του, νά προσπαθή νά της μείνεται εύχαριστος και τέλος, όπως ήταν φυσικό, κατάφερε νά την παντρευτή, παρ' όλες τις αντίρροσεις της μητέρας της.

Οι νύμφιοι τότε εγκαταστάθηκαν

Δέκα λεπτα άργότερα ό κατάδικος βρισκόταν μπρός στη λαμπιτόμω!...

στο σπίτι του Πάτριξ Στώντον, του αδελφού του Λούις, στο Κότγουι της κομητείας του Κέντ. 'Ας την ημέρα εκείνη όμως κάθε προσπάθεια της μητέρας της Χάρριετ να την δη, έμποδίστηκε με τον πιο σκληρό τρόπο από τους αδελφούς Στώντον, που είχαν σκοπό να εξαφανίσουν την κόρη της και να κληρονομήσουν την προίκα της.

Κι' αλήθεια, την εξαφάνισαν με τον πιο μυστηριώδη τρόπο και δεν ή'νε ανεκαλύπτοντο ποτέ, αν μιά συγγενής των Μπιούτερο - Φίλντ, από μιά παραξενή σύμπτωση, δεν υπομαζότανε τον Πάτριξ Στώντον.

Ο Πάτριξ Στώντον είχε πάει εκείνη την ημέρα στη Δημαρχία του Πιντς γι'ό να κάνει τη δήλωση του θανάτου της Χάρριετ, πράγμα που παραξένεψε άμεσα μιά συγγενή της νεκράς, που βρισκόταν κατά τύχη μέσα σ' εκείνο το γραφείο, και την έκανε να τρέξη άμεσα και να ειδοποιήσει την κ. Μπιούτερο - Φίλντ.

Από αυτή τη μοιραία σύμπτωση ανεκαλύφθη ύστερ' από λίγες ημέρες όλη η τραγωδία της Χάρριετ. Οι δυο αδελφοί κι' η γυναίκα του Πάτριξ Στώντον δεν την είχαν δολοφονήσει, αλλά την είχαν αφήσει να πεθάνη όντα - σιγα από την πείνα, αφού πρώτα την έβαλαν να υπογράψη ένα έγκλημα της περιουσίας της στο όνομα του άνδρός της.

Οι τρεις λοιπόν αυτοί έγκληματες και μιά άλλη γυναίκα, συνεννοηζόταν, καταδικάζονταν σε θάνατο. Από μιά όμως περιέργη μεταστροφή της κοινής γνώμης, κι' οι τέσσερες μελλοθάνατοι έλαβαν χάρι. Κι' έτσι, ύστερ' από μερικά χρόνια, συνάντησα στη φυλακή του Νορθάμπτον τον Λούις Στώντον.

Ο δολοφόνος της Χάρριετ Μπιούτερο - Φίλντ ήταν υπόδειγμα καταδίκου. Ποτέ δεν παραπονιόταν και ποτέ δεν παρουσάζοτανε μπροστά μου με συνθροπικό πρόσωπο. Αιτή η διαγωγή του έγινε άφορη να μετριασθή η ποινή του και να τον λυτρώσω από τη ζωή της φυλακής...

Ο Λούις Στώντον, μεταμορφωμένος σε υποδειγματικό άνθρωπο, όταν έφτανε από το Νορθάμπτον, άρχισε να κάνει ένα μικρό εμπόριο και να κερδίζει τίμια τη ζωή του. Πρώτος ο διανομέας του, και να τον βοηθήσει, του είχε δώσει 100 λίρες κι' οι φίλοι του έπειτα διάφορα άλλα μικρά ποσά. Μ' αυτόν τον τρόπο ο δολοφόνος της Χάρριετ άνοιξε ένα μικρό κατάστημα, άλλαξε όνομα και λησιμονήθηκε από τον κόσμο...

Αυτό άραγε δεν εινε ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα, που μπορεί ν' αναφέρει κανείς για ν' αποδείξη ότι η ποινή του θανάτου εινε ένας αναγκασμός κι' ότι πρέπει να καταργηθή :

Εγώ τουλάχιστον έχω τη γνώμη ότι δεν πρέπει να είμαστε άδυσώπητοι στις καταδικαστικές μας αποφάσεις.

ΣΕΡ ΜΗΑΖΙΑ ΘΟΜΣΩΝ

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τ' ανήσυχό μου το μυαλό πάντα πετάει σε νέα σου κουρασμένη σκέψη μου γύρω σου έχει άπλωθει βλέπω δυο μόνια καστανά, δυο μάτια όνειρεμένα κι' ένα κλαδάκι γιασεμιάς, πούχει πια μαραθιά.

"Αχ ! πώς αλλάζουν οι καιροί ! Λουλούδα μωρομένα που χάναν γύρω ειωδιά, τώρα έχουν νεκρωθή, όλα περάσαν, χάθηκαν, ούσαν όλα για μένα. τ' ανήδονα πια δεν κλαιθούν, μαθήσανε οι άνθη.

Κλαίει ή ιτιά στον κήπο σου, με τα κλαδιά γεμονά, μέσα στης στέγνας το νερό, θαρρείς ποει κι' αυτή, λές και θρηνηί το χωρισμό, θρηνηί τα περασμένα, και που δεν ξαναγυρνάει, κάτι πούχει χαθή.

Και τώρα μόνος τριγυρνώ, με χείλη μαραμένα, με μοναχή μου συντροφιά μι' άνάμνησι πικρή, που με κρατάει σλάβο της σ' όνειρατα χαμένα κλαίω μι' αγάπη π' ανήψε, μα τώρα εινε νεκρή.

Α. Κ.

ΣΥΜΒΟΛΑ

Για δές, ψυχή μου, ύψώνονται θλιμμένοι γύρω οι κλώνοι, κίτρινα φύλλα ό άνεμος σέρνει μαζί του διαδί, κι' απόψ' έδω στην άκρη μας είμαστ' οι δυο μας μόνοι, μόνοι... κι' άλλώνεται παντού νοσταλγικό το βράδι.

Για δές, τριγύρω οι πόθοι σου, άστρα θολά, οβισμένα, κι' ή θύμησες — χορφόγτερα (πουλιά — ξαναγυρνούνε, μιάν άνοιξ που χάριξες, θιμί — ζοντάς σου — ώϊμένα — τώρα, που γύρω τα χρυσά ξερό — κλαδα πενθούνε.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο τετρακέρατος αββάς. Πώς εξημέρισε τον πριγκίπα Κονδε. Ρουμανικά γαμήλια έθιμα. Το πανηγύρι των Αγίων Άποστόλων. Νυφειάχαρ και έκθεσις πριγκίβ. Άλλοελισμός και μακροβιότης, κτλ. κτλ.

Ο πριγκίπ Κονδε είχε προσκαλέσει κάποτε σε γεύμα τον αββά Βουαζηνό. Ο αββάς όμως λησιμόνησε έντελώς την πρόσκληση και δεν έπληξε στο γεύμα.

Την άλλη μέρα έμαθε από κάποιο φίλο του ότι ο πριγκίπ δυσαρεστηθηκε πολ' εναντίον του. Ο Βουαζηνό, ανασταθάνομενος τότε το σφάλμα του, πήγε στο σπίτι του Κονδε για να του ζητήσει συγγώμη.

Ο πριγκίπ όμως άμα τον ειδη του γύρισε άμέσως τις πλάτες.

— Ά ! Ύψηλότερε, φώναξε τότε ο εύφημος αββάς, ή είννομοσύνη μου προς ύμάς εινε άπειρος, γιατί, ενώ ελπίσται ότι δυσαρεστηθήκατε εναντίον μου, βλέπω τώρα ότι ειλανήθη.

— Και πώς το συμπεραίνετε αυτό ; ρώτησε ψυχρά ο πριγκίπ.

— Από το ότι ή ύμετέρα Ύψηλότης μου στορέει τα νύτα, πράγμα που δεν συνήθει να κάνει άπέναντι των έχθρών της.

Ο πριγκίπ έγέλασε με την έξυπνη αυτή απάντηση και συγχώρησε τον εύφη αββά.

* * *

Οι Ρουμάνοι που κατοικούν στα Δυτικά Καρπάθια έχουν μερικά παραδόσια έθιμα, σχετικά με το γάμο.

Κάθε χρόνο, δηλαδή, την ημέρα της εορτής των Αγίων Άποστόλων, στην κορυφή του βουνού Γάινα — σ' ένα ύψος πέντε χιλιάδες έξακόσιους πόδας πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας — γίνεται ένα μεγάλο πανηγύρι, που μοιάζει με νυφειάχαρ. Στο πανηγύρι αυτό μαζεύονται από τα περιχώρα όλα τα κορίτσια της παντρειάς, για να βρουν γαμπρό. Έπί έτη ολόκληρα ή Ρουμανίδες των Καρπαθίων προετοιμάζονται για το πανηγύρι αυτό, γιατί πρέπει να πάρουν μαζί τους... και την προίκα τους ! Γι' αυτό επί έτη γενθών, ύφαινον, κεντούν, ράβουν, κι' όταν τέλος έτοιμάσουν όλα τα προικιά τους, τα βάζουν μέσα σε δυοφορα σαλισμένα κιβώτια, τα φορτώνουν σε μουλάρια και τραβούν μαζί με τους συγγενείς τους για το πανηγύρι των Αγίων Άποστόλων, που κρατάει δυο - τρεις ημέρες.

Στην κορυφή της Γάινας κάθε οικογένεια, που έχει κόρη για παντρεία, στήνει μιά σκηνη, στην όποια εκθέτει τα προικιά της, για να τα ιδούν οι ένδιαφερόμενοι και να εκτιμήσουν τόσοσν αυτά, όσο και τη νύφη.

Οι επίδοξοι γαμπροί, φορώντας συνήθως μιά άργυρόχρομη ζώνη, προσέρχονται συνοδεύομενοι κι' αυτοί από τους συγγενείς τους. Όταν γίνη ή έκλογη της νύφης, επακολουθούν άμέσως και τ' άρραθώ- νίσματα, τα όποια είνουγι ο ήρωόμενος της νύφης των Αγίων Άποστόλων Σπανιός δε συμβαίνει να πάη μιά νέα με την προίκα της στο πανηγύρι αυτό και να μείνη άξενηγάστη. Γιατί τά σινουκεία συνήθως σιμφοιούνται από πρίν ν' έτσι ή νύφη, πηγαίνοντας στην κορυφή της Γάινας, εινε σίγουρη ότι την περιμένει εκεί ο γαμπρός.

Κατά την έπιστροφή τους τα έντυχιμένα ζευγάρια εινουν, τραγουδάνε και διασεδεάζουν με την καρδιά τους.

* * *

Η Άγγλική Ίατρική Έταιρεία έθλησε τελευταίως να εξακριβώσει ποιά επίδηρα έχουν τα οίονονευματώδη ποτά στην μακροβιότητα.

Η έπιτροπή, λοιπόν, που ανέλαβε να εξετάση το ζήτημα αυτό, έμελέτησε 4.234 περιπτώσεις ανθρώπων, που είχαν πεθάνει τον τελευταίο καιρό και τους όποιους διήρησε στις έξης πέντε κατηγορίες : 1) Σ' εκείνους που ποτέ δεν είχαν βάλει στο στόμα τους οίονονευματώδη ποτά. 2) Σ' εκείνους που πίνουν έν μέτρο. 3) Σ' εκείνους που πίνουν χωρίς την πρόθεσι να μεθύσουν. 4) Σ' εκείνους που πίνουν ταχτικά από συνήθεια, και 5) στους μεθύσιους.

Ίδου τώρα και ο μέσος όρος μακροβιότητος των ανθρώπων που υπάγονται στις διάφορες αυτές κατηγορίες :

- 1) "Όσοι δεν πίνουν ποτέ τους, ζούν 51 χρόνια και 23 μέρες.
- 2) "Όσοι κάνουν μετρίαν χρήσιν οίονονευματωδών ποτών ζούν 63 έτη και 13 ημέρες.
- 3) "Όσοι πίνουν χωρίς την πρόθεσι να μεθύσουν, ζούν 49 έτη και 64 ημέρες.
- 4) "Όσοι πίνουν ταχτικά από συνήθεια, ζούν 57 έτη και 59 ημέρες.
- 5) Οι μεθύσοι τέλος ζούν 53 έτη και 3 ημέρες.

Το περιεργο σχετικάς εινε ότι όσοι δεν πίνουν καθόλου, ζούν τα λιγώτερα χρόνια. Ύστερ' από αυτούς έρχονται οι μεθύσοι. Τέλος, περισσότερα χρόνια άπ' όλους ζούν εκείνοι που κάνουν μετρία και λογική χρήσιν οίονονευματωδών ποτών.

